

Nenápadný sportovec z Hodonína má titul Mistra světa

HODONÍN – Je to moc skromný sportovec, za kterého hlavně mluví jeho dosažené výsledky. O sobě nechce moc hovořit, a i proto jsme se o úspěchu na loňském veteránském Mistrovství světa dozvěděli vlastně čistou náhodou až nyní. Proto vznikl tento rozhovor, kde atlet hodonínského AK ALOIS ZAPALA (46) z Hodonína podkryl své závodnické nitro.

■ Zúčastnil jste se v loňském roce veteránského MS v atletice a domů do České republiky jste přivezl nečekaně zlatou medaili. Řekněte nám něco k samotným závodům.

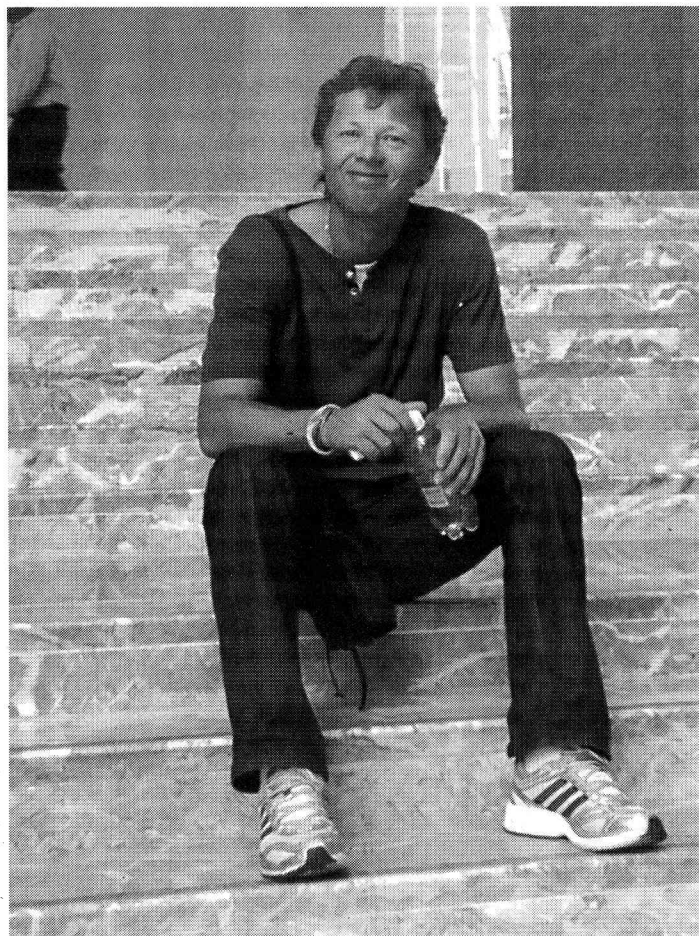
„Toto mistrovství probíhalo ve státě California ve městě Sacramento v Americe v době hlavních prázdnin po dobu jedenácti dnů. Závodů se odehrávaly v mnoha sportovních areálech města, převážně to byla ale univerzitní místa. Hlavní závody a zejména finálové soutěže se konaly v areálu tamní státní univerzity SAC. V Americe jsem byl poprvé a můžu prozradit, že to je pro atlety země zaslíbená. Atmosféra těchto závodů byla neopakovatelná, vzrušující, neboť každý

skvělí a ambiciozní. Myslím si, že právě z jejich ambicioznosti měli bychom si brát příklad.“

■ To byl zřejmě váš dosažitelný vrchol…

„…To je pravda. Splnil jsem si sen a nechal si na stupních vítězů zahrát českou hymnu. Samotné závody byly složité i pro svoji náročnost, například to byl časový posun, který organizmus „rozháze“ na přechodnou dobu. Trvá to totiž několik dnů, než se s tím srovnáte. Při odjezdu za moře jsem tajně doufal, že navážu na dřívější úspěch, kdy v roce 2009 jsem ve finském Lahti dosáhl na stříbro, ale takový úspěch jsem fakt nepředpokládal. Atletiku jsem si zamiloval již od dětství, kdy jsem před více než pětácti lety objevil její kouzlo na stadionu „U Červených domků“ v Hodoníně. Celý svůj sportovní život jsem snil o prosazení na vrcholových soutěžích, ale až jako veterán jsem to zažil na vlastní kůži. Výsledek ze Sacramento byl pro mě nakonec úžasný a tak trochu nečekaný.“

■ Objíždíte veteránské závody již dlouho a kam jste se všude s atletikou již podíval?

dokazovat, že nepatří do starého železa a může tak svou kondicí a výkony dokázat hlavně sobě samému, že ani ve sportu nejsou konečné hranice. Veteránské soutěže pravidelně objíždím. Mám je rád, protože na vlastní oči vidím to pravé sportovní divadlo. Lidé i přes svůj věk jsou tady maximálně soustředění k vrcholným výkonům a nikdy bych netušil, jak

problémy. Bavím se rekreačním sportem a jsem rád, že můj organizmus není zásadně proti.“

■ Vaší hlavní disciplínou je skok do výšky. Jaký máte vlastně rekord a zůstává prostor i na další atletické disciplíny?

„Mám osobní rekord ještě z doby, kdy jsem vojančil v RH Kutná Hora. Bylo to v hale i venku a latku jsem v roce 1986

skvělých atletů, kteří za svoji sportovní kariérou udělali tlustou čáru a jednoduše nepokračují v tom, co měli tak rádi. A to je velká škoda. U mě tedy vyhrává skok do výšky, což je disciplína, která mě hodně ovlivnila. Té se věnuji nejvíc, i když občas otestuji třeba i dálku nebo trojskok.“

■ Vy jste však součástí jedné sportovní rodiny, kde se atletice věnují všichni. To je hodně zajímavé a dosti nezvyklé.

„Je úžasná sdílet sportovní radost se svými dětmi přímo na stadioně. Před pár lety by podobná myšlenka byla pro nás jen stěží představitelná a nyní, kdy se můžeme všichni čtyři zúčastnit závodů první národní ligy za náš mateřský klub AK Hodonín, je sen realitou a to už několik sezon. Syn Jakub skáče taky výšku, takže se s ním potkávám ve společné soutěži a je velmi příjemné a hlavně přirozené s ním prohrát, nicméně mu ještě něco do rodinného rekordu chybí. S dcerou Andreou, která běhá sprinty, má manželka Erika stejnou pozici. Často se ale v disciplínách potkávají jako soupeřky, kde právě dcera ženským rodinným rekordům již vévodí. S manželkou je to pro nás příjemný střet generací a oba pevně doufáme, že si jej budeme užívat co nejdéle.“

■ Víme o vaší ženě, že spolu s vámi se zúčastňuje veteránských soutěží. Jaké má výsledky a v jaké disciplíně se prezentuje?

„Mezi veterány se registro-

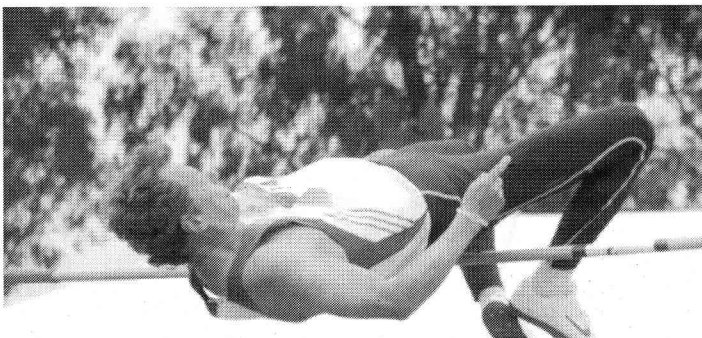
připravě na každý závod a myslím si, že atletiku stejně jako já miluje a ji i rozumí.“

■ Stále se bavíme o veteránských kategoriích, ale většina čtenářů zřejmě nebude mít v tom tak jasno. Zkuste tedy popsat jednotlivá rozdělení v této kategorii.

„Veteránské kategorie jsou rozděleny po pětiletých cyklech. Stát se jim můžete po dovršení 35 let, a pak se to dělí na jednotlivé cykly. Od 35-39, 40-44, 45-49 a dále bez omezení. Na dráze v zahraničí jsou zcela běžné kategorie sportovců nad 90 let, a před těmito výkony již musíte jenom smeknout.“

■ Ještě naposledy k MS v Americe. Máme na mysli finanční stránku, protože takový závod stojí jistě nemalé finanční prostředky.

„Účast na každém podobném podniku si hradí náš sportovec sám. Musím konstatovat, že mezi výpravami z různých koutů světa je propastný rozdíl. Výpravy ze západní Evropy a USA jezdí týmově a organizované s kompletním zázemím trenérů, masérů a materiálního zabezpečení. Naopak pro nás jsou vrcholné veteránské závody finančně stejně nákladné jako třeba běžná dovolená, kterou si v předstihu i plánujeme. Platíme si cestovní výlohy, ubytování, stravu a pojištění. Tyto významné atletické soutěže mají podobný systém organizace jako je to například u velkých atletických akcí či Olympijských her. Systém registrace, prezentace,

sportovec sem přijel zúročit své tréninkové úsilí s cílem dosáhnout co nejlepšího výsledku. Já osobně jsem si užil atmosféry maximálně a právě v tom byly pro mě tyto závody neopakovatelné. Zažil jsem masovou snahu o medailová umístění v jednotlivých disciplínách a v tom právě Američané ukázali, jak jsou

„Jako veterán jsem začal soutěžit v kategorii do 40 let. Byl jsem zvyklý na dráze bojovat celý svůj život, ale najednou zjistíte, že pro výrazně mladší soupeře již nejste takovou konkurencí a proto jsem spatřil další smysl mého sportovního snažení ve veteránské atletice. Člověk si totiž musí stále

buoim a výkonim jsou sportovci v této věkové kategorii. Kromě šampionátů republikových jsem se zúčastnil zatím dvakrát Mistrovství Evropy (Polsko a Maďarsko) a byl jsem na třech světových šampionátech, a sice v Itálii, Finsku a USA.“

■ Jak vypadá taková příprava na závody? Vyhýbají se vám zranění? U sportovce je vždy základem úspěchu především jeho zdravotní stránka.

„Přiznávám, že tréninkům věnuji méně času, než bych měl. U mě je to tak pět dnů v týdnu, ale věřím, že pokud mě zdraví vydrží, tak se dál posunu. Zdraví je u mě klíčové a jsem zatím šťastný, že jsem neměl větší

a 1987 zdolal ve výšce 211 cm. Tady jsem měl tu čest být krátce pod trenérem Jaroslavem Hanušem, který byl nejen skvělým atletem, ale také evropským a světovým veteránským šampionem. Mimochodem to byl právě on, který jako amatérský výškařský odborník objevil neskutečný talent Jána Zvary, bývalého československého rekordmana, který skočil 237 cm. I veteráni mají své republikové šampionáty, ale při první účasti jsem byl hodně rozpačitý. Na českých stadionech totiž mnoho svých vrstevníků technických disciplín nepotkáte, v zahraničí naopak je spíše obrácený jev. Pevně věřím, že se situace do budoucna změní. U nás je totiž mnoho

vala současně spolu se mnou. Začala postupně sbírat vavříny nejprve na národních šampionátech a postupně se začala objevovat na evropských i světových akcích. Je specialistkou na sprintérské tratě, hlavně na 200 a 400 metrů. Myslím si, že u nás patří ve veteránské kategorii k nejlepším. Loni v Americe například dosáhla vynikajícího osobního úspěchu, když postoupila v běhu na 200 a 400 metrů do finále, kde nakonec v pestré a náročné konkurenci hlavně amerických sprinterek dosáhla na osmou a sedmou příčku. To je z mého pohledu mimořádný úspěch a za odvedenou práci při tréninku zasloužená odměna. Moje žena je pro mě vzorem v

možných dopingových a technických kontrol, kontrol nadradí a sportovních pomůcek, udržování atletických regulí, ale také diskvalifikace při přestupcích jsou shodné s tím, co nabízí tudíž běžné soutěže vrcholových sportovců.“

■ Udržíte kontakty se svými soupeři a jak si vlastně organizujete mezinárodní závody?

„Soupeře znám především ze soutěží po Evropě. V dnešní době se snažím být s nimi v kontaktu alespoň nahodile a to díky různým sociálním sítím, protože my atleti jsme jedna velká rodina, která si má vždy co říct. Je prostě úžasné se setkávat s lidmi z různých koutů světa a rozumět si s nimi díky sportu. Co se týče cestování na mezinárodní akce, tak tady jezdíme s manželkou samostatně. Plánujeme si oba volno jak nám to pracovní povinnosti dovolí, neboť podnikání a jsme součástí ne příliš velké společnosti.“

■ Pomalu nám končí druhý měsíc v roce, nabízí se proto poslední otázka. Jaké máte plány pro rok 2012?

„V tomto roce mám několik sportovních cílů. Chtěl bych se zúčastnit halového Mistrovství Evropy ve finském městě Jyväskylä, které se bude konat v dubnu a pak Mistrovství Evropy na dráze u nás v Čechách, jenž se uskuteční v měsíci srpnu. A v neposlední řadě chci pomoci družstvu AK Hodonín v národní lize za předpokladu, že budu nominován. Rád bych v této sezoně pokořil svůj osobní veteránský rekord, který je 190 cm.“

Takže za všechny čtenáře týdeníku Nové Slovácko přeje me pevné zdraví a držíme palce při pokoření osobního rekordu.